

En hälsning från oss på

ABRIGO

våren 2024

Vänner och medarbetare,

Göteborg och Rio de Janeiro, den 4 mars 2024, Jag sitter vid mitt skrivbord på Abrigo. Tystnad och hetta omger mig. För en stund sedan serverades lunch och nu är det tid för förskolebarnens sovstund. Också våra boenden håller sig undan dessa brännheta timmar. Självt sitter jag och kontrollerar ekonomin och gläds över att vi har kunnat börja ett nytt verksamhetsår. Oron i världen och i världsekonomin påverkar vårt insamlingsarbete. Ibland har det sett mörkt ut. Men vi har klarat det. Vi vet att många delar vår vision att långsiktig förändring kräver långsiktigt givande. Jag har under dessa veckor åter fått möta kvinnor som för länge sedan fick hjälp på Abrigo, jag har mött deras barn och i några fall deras barnbarn. Jag gläds med dem över deras framgångar, men också över deras samhällsengagemang. Jag vill att Du skall veta, att Din investering i vårt arbete har gett utdelning! Som Du vet kommer de flesta kvinnor som passerar Abrigo kommer från storstadsslummen. I det här numret påminns vi om den fattigdom som finns bland de jordarbetare i glesbygden som samhället glömt bort.

På juldagen fick **Marie Bergstrand Svalbring** sluta sin kamp mot cancern, 61 år gammal. 1989-1991 var Marie husmor på Sjömanskyrkan i Rio. Det var de år då planerna kring Abrigo mejslades fram och arbetet tog sin början. Marie var en outtröttlig inspiratör och ett fantastiskt stöd den gången, och sedan under alla år hon arbetade i Sankt Matteus församling, som blev en av Abrigos stora ekonomiska stöttepelare. Vi är många som saknar Maries energi och entusiasm.

Har också 2024 ställt upp med en donation baserat på fackorganisationens medlemsavgifter. 175.000 kronor som hjälper oss att utveckla vårt arbete med förskolan.

KeySolutions Key growth är ett samarbetsprojekt med uppgiften att hjälpa kvinnor ut i arbetslivet har vi kunnat glädja oss åt flera framgångar. Vad sägs om systemanalytiker inom data eller kontrollör inom oljeindustrin.! Det känns väldigt uppmuntrande att följa kvinnor som när de inser att de klarar mycket mer än de annat.

Vi vill sända Dig en vädjan: Bli månadsgivare!

Tack vare våra månadsgivare kan vi planera för hållbara förändringar i hemlösa småbarnsmammors liv. Du kan enkelt bli månadsgivare via autogiro. Det är det mest kostnadseffektiva sättet att hjälpa barn, och det kräver minimalt med administration. Hur går det till? Sänd oss ett mail info@abrigo.se eller ring oss telefon 079 - 311 61 79 och vi sänder Dig ett enkelt ansökningsformulär som mail eller brev. Du kan när som helst ändra beloppet eller avsluta Ditt givande. Varje gåva på minst 200 kr registreras för skatteavdrag – om det sammanlagda beloppet uppgår till minst 2000 kronor får Du tillbaka 25% som skatteavdrag. I årets deklarationsredovisning får Abrigos givare drygt 150.000 kronor i avdrag – automatiskt.

Kanske har Du – i liket med mig – funderat på att upprätta ett testamente. Det underlättar för våra anhöriga, och ger oss en möjlighet att stödja ett arbete som ligger oss nära om hjärtat. De flesta föredrar att göra dina egna val istället för att lämna dem till Allmänna arvsfonden. Vi kan nu genom juristtjänsten **Jurio** erbjuda hjälp, kostnadsfritt för Dig och för oss. Hör av Dig till oss, eller läs om tjänsten på vår hemsida www.abrigo.se Och kom ihåg Abrigo är befriad från reavinst på fastigheter och värdepapper.

Stöd Abrigo genom Minnesblad och Hyllningsblad!

Beställ via vår hemsida (där också Du själv kan skriva ut ett blad) www.abrigo.se eller via mail till info@abrigo.se

Göteborg och Rio de Janeiro, och Göteborg, den 4 mars 2024

Washington Silva
insamlingsansvarig

Om Joana, Bahia och gula frukter från ett Jacaträd.

För någon tid sedan fick vi ta ner våra två största mangoträd, säkert långt över hundra år gamla. Trots tuktning hade de växt sig till en storlek som hotade intilliggande byggnader när tropiska stormar drog fram. Men när mangoträden försvann fick andra fruktträd en chans, träd som vi inte ens visste fanns i vår trädgård. Igår kom vår vaktmästare Gleison och visade på några små gula frukter. ”Ja, men det är ju Jacas” ropade Joana ”sådana odlade min far.” Och frukten är verkligen typisk för Bahia, Joanans hemstat. Jag läser om jaca på nätet, och finner att den har nästan magiska egenskaper, framförallt för att förebygga kärleksjukdomar.

Joana kommer från Bahia, en av Brasiliens största delstater med en yta lika stor som Iberiska halvön och med 14 miljoner invånare – till 90% koncentrade till en smal kustremsa. Där bakom utbreder sig väldiga områden av stepp och torrland, med en skriande brist på infrastruktur. Här finns ingen hälsovård, inga skolor, ingen elektricitet eller ens vägar. Här föddes Joana och tillbringade sina första 16 år i en stor familj. Hennes far hade 8 barn från sitt första äktenskap och 12 i sitt andra. ”De flesta av mina syskon har jag aldrig träffat” berättar hon.

Gården ligger i ett väglöst land, det närmaste huset nästan en mil bort.

Familjen hade bott på gården i generationer, och kunnat överleva eftersom en vattenåder brutit sig igenom en bergsluttning, bildat ett litet vattenfall som utmynnade i en bäck. Även under årslånga torrtider hade man tillgång till vatten, som möjliggjorde odling och skapat ett visst välstånd. Hennes far hade kunnat skaffa två kor – det betydde att barnen fick mjölk och att 19 av de 20 barnen överlevde – i Brasiliens torrlandskap kunde spädbarnsdödligheten uppgå till 50%

Det hände nästan aldrig att en främling tog vägarna förbi. Nyheter från omvärlden var obefintliga. ”Vi saknade det inte, för sådant man inte känner till kan man inte sakna.” Joana var 16 år då hon första gång kom i kontakt med elektricitet, och därmed radio och tv.

Hushållet var byggt på vad jorden kunde ge. Här odlas de svarta bönor som är basmat för alla brasilianare, farofa, bananer, jordnötter, sötpotatis, mango, apelsiner och så då också jaca. Men det var vildhonungen som gav pengar när den i stenkrukor forslades till marknaden 4 gånger per år och tillsammans med ägg och överskott från odlingarna kunde bytas mot torkat kött, salt och tyg och andra nödvändigheter.

”Om kvällen, när matlagning och middag var avklarade, tände far några oljelampor och vi samlades för att höra honom och mor berätta historier från förr, och far talade om marknaden och allt märkligt som han sett, och han förklarade om binas liv, och hur man måste vårda allt för att kunna få något igen. Far var född på gården, kanske också han far. Vår stuga var mer som en hydda, uppförd av grenar och träpålar och flätad vass som man täckt med lera. Det fick man bättra på med jämna mellanrum. Men vi hade ett riktigt tak, inte halmtak.

Mina föräldrar behandlade oss väl men tog för givet att vi skulle delta i uppfostran av varandra och i familjens försörjning. Vartannat år fick det äldsta barnet följa med till marknaden för när man hade nått en viss ålder var det tid att bryta upp. Livet måste gå vidare och det fanns inte plats eller försörjning för alla på gården. På marknaden förhandlade man inte bara om redskap, boskap och jordbruksprodukter utan också om barnens framtid. Där fanns alltid någon som behövde en hand extra och kunde erbjuda jobb i utbyte mot uppehälle. Den första flytten det första steget ut i ett nytt liv, som ofta slutade med arbete i en storstad. Men därmed blev kontakten med familjen också bruten. Ingen i familjen kunde läsa och skriva, telefon fanns naturligtvis inte och på sin höjd kunde hennes far få nyheter vid besöken på marknaden. Det var svårare när det gällde oss flickor, där krävdes mer försiktighet och förhandling för att finna någon hygglig person som hade en son som var beredd att gifta sig. Det var så jag kom att lämna hemmet när jag var 15 år. Far kom hem och berättade, att han mött en man som letade efter en fru. Han hade sett trevlig ut, och han hade en gård där han bodde med sin mamma Där stannar hennes berättelse. Vi vet inte hur det kom sig att hon lämnade hembygden med sin förstfödde Pedro eller hur hon hamnade i utkanterna av ett storstadsområde. När socialnämnden förde henne och barnen berättade de att hon var på flykt från ett våldsamt förhållande. Men vi respekterar hennes tystnad.

”Mina föräldrar är döda, men en bror fortsätter att driva gården. Det händer att jag saknar tystnaden däruppe, men att återvända är en omöjlig dröm. Jag ser aldrig på TV, och vill helst inte att mina barn håller på med data. Jag försöker samla dem och tala om livet och skörden. Där människor finns där måste alltid finnas liv och arbete och skörd, oavsett var man bor eller hur tiden förändras”

Stefan Martinsson, som fick ta del av en berättelse om Livet på landet, och om kampen för överlevnad i ett område som samhället glömt

---

Abrigo Rainha Sílvia

Plusgiro 90 40 45 – 2 | Bankgiro 904 – 0452 | Swish 123 904 04 52

info@abrigo.se | www.abrigo.se | facebook.com/AbrigoRainhaSilvia

